

gruy a přídavky k téže duchovním některé církve, kteří slibu podle cit. zákona nesložili, resp. za dobu předcházející složení takového slibu. Míjí se proto cíle stížnost, pokud se dovolává trianonské smlouvy mírové z 4. června 1920 č. 102/1922 Sb. a namítá, že československý stát, převzav suverenitu nad územím dříve uherským, byl podle této smlouvy povinen zachovávat rovnoprávnost všech konfesí a nesmí vydávat zákony a nařízení nebo činiti opatření, která by se přičila duchu a intenci této smlouvy, zvláště když v čl. 76 je prý zakázán mstivý postup proti takovým osobám, které před uzákoněním mírové smlouvy se dopustily politického přečinu. — — — —

Č. 12.891.

H o n e b n í p r á v o: I. Podle čes. honeb. zákona není honební úřad oprávněn stanovit náhradu za škody způsobené honbou a zvěří držitelům pozemků. — II. Náhradu podle § 7 čes. honeb. zákona je stanovit jen podle vlastní úplaty za nájemné ponechání práva myslivosti.

(Nález z 4. května 1937 č. 1931/35-2.)

V ě c: Juliana Sch. v Neznášově proti rozh. zem. úřadu v Praze z 15. ledna 1935 o náhradě podle § 7 čes. honeb. zákona.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Výměrem z 28. listopadu 1934 přidělil okr. úřad v Týně nad Vltavou podle § 5 hon. zákona pozemky obyvatelů osady Neznášova k samostatné honitbě Juliany Sch., majitelky velkostatku v Neznášově, a podle § 7 hon. zákona stanovil náhradu za ně ročně 4 Kč 50 h za 1 ha včetně náhrad za škody zvěří způsobené. K odvolání majitelů pozemků zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím zrušil tento výměr a vyslovil, že držitel samostatné honitby neznášovského velkostatku je povinen vedle náhrady honebného ve smyslu § 7 hon. zákona také k náhradě škod způsobených honbou a zvěří z důvodu, že je držitel honitby, k níž byly enklavní pozemky přikázány, již podle § 45 hon. zákona povinen hradit škody zvěří způsobené, že by se mohl zprostiti závazku hradit vedle honebného i náhradu škod zvěří způsobených pouze zvláštní úmluvou s majiteli honebních pozemků, že však honební úřad sám není oprávněn normu zákonnou měnit a vyměřit náhradu včetně škod zvěří způsobených.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

Podle § 45 čes. hon. zákona mají držitelé pozemků právo žádati náhradu za škody honbou a zvěří způsobené. Náhradou těchto škod způsobených na enklávách a na pozemcích k honbě přikázaných je povinen ten, kdo má právo provozovat na nich myslivost. Strany mohou sice otázku náhrady těchto škod upravit mezi sebou soukromoprávní dohodou (3. odst. § 45 hon. zákona); nedošlo-li však k takové dohodě, zůstává majitelům pozemků vyhrazeno právo, uplatnit své náhradní

nároky před rozhodčím soudem, a není předpisu, podle něhož by mohl honební úřad autoritativním aktem zasáhnouti do práv držitelů pozemků na náhradu těchto škod po zákonu jim patřící a náhradu tu stanoviti sám. Nemá-li honební úřad práva toho vůbec, nemá ho ani v řízení o vyměření náhrady za výkon práva myslivosti na pozemcích přikázaných podle § 7 hon. zákona. Nemá proto opory v zákoně názor stížnosti, že honební úřad, stanově náhradu podle § 7 hon. zákona, může při tom stanoviti také náhradu za škody honbou a zvěří způsobené.

In eventum stížnost namítá, že žal. úřad, uznáv, že st-lka je povinna mimo náhradu honebného podle § 7 hon. zákona hraditi škody způsobené honbou a zvěří, přehlédl, že v náhradě stanovené okr. úřadem částkou 4.50 Kč za 1 ha, kterou zem. úřad ponechal v stejné výši, byla započítána paušálně také již náhrada škod, a že proto, když tato náhrada škod byla uložena st-lce samostatně vedle náhrady za enklávy podle § 7 hon. zákona, měla náhrada posléze uvedená stanovena býti částkou nižší. V tom směru uznal soud stížnost důvodnou.

Podle § 7 čes. hon. zákona vyměří okr. úřad náhradu za pozemky podle § 5 k provozování myslivosti přikázané, hledě k velikosti jejich a k nájmu z myslivosti, který se v průměru platí v nejbližších třech honitbách. V řízení tom stanoví honební úřad konstitutivním aktem nájemné za výkon práva myslivosti na přikázaných pozemcích na podkladě nájmu z myslivosti tří sousedních honiteb. Z obvyklého významu slova »nájem z myslivosti«, v předpisu tom použitého, plyne, že je bráti za základ toliko vlastní úplatu za nájemní přenechání výkonu práva myslivosti, nikoliv i ony částky celkové sumy v nájemních smlouvách snad ujednané, jež platiti má nájemce z důvodu náhrady škod zvěří způsobených za osoby podle § 45 hon. zákona k jejich náhradě povinné. Kdyby bylo pravda, že za základ výpočtu náhrady podle § 7 hon. zákona byly vzaty i tyto částky, jak tvrdí strana a jak by tomu nasvědčovalo rozhodnutí první stolice, nebylo by stanovení náhrady podle § 7 hon. zákona, jak se stalo druhou stolicí, ve shodě se zákonem, který — jak uvedeno — náhradu podle § 7 hon. zák. stanoví jen podle vlastní úplaty za nájemné přenechání práva myslivosti.

Nss, hledě k ustanovení §§ 5 a 6 zákona o ss, nemohl věcně zkoumati, odpovídá-li nař. rozhodnutí po této stránce zákonu, ježto žal. úřad otázky té neřešil. Dospěl-li ale žal. úřad k názoru, že při vyměření náhrady podle § 7 hon. zákona nelze stanoviti včetně i náhradu za škody podle § 45 hon. zákona, a z toho důvodu zrušil rozhodnutí I. stolice, která stanovila náhradu včetně náhrad za škody zvěří způsobené, bylo jeho povinností, aby zjistil za součinnosti stran, nejsou-li v obnosech, za něž byly sousední honitby pronajaty a které byly vzaty za základ pro stanovení náhrady podle § 7 honeb. zákona, uložené st-lce, obsaženy i částky, jež se zavázali platiti nájemci za honební společenstvo z důvodu náhrady za škody způsobené podle § 45 hon. zákona, a aby částky ty ze základu pro výpočet náhrady podle § 7 hon. zákona vyloučil. Nezjistil-li žal. úřad těchto pro posouzení věci právně relevantních okolností, trpí jeho rozhodnutí podstanou vadou řízení.